

Sygn. akt I C 2315/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Sylwia Pordzik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 czerwca 2015 roku w G.

sprawy z powództwa **W. W.**

przeciwko (...) **S.A. w S.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda W. W. kwotę 4.132,80 zł (cztery tysiące sto trzydzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) z każdorazowymi ustawowymi odsetkami od dnia 13 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 800 zł (osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
- nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 7 zł (siedem złotych) tytułem zwrotu części opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt I C 2315/14

UZASADNIENIE

W dniu 21 listopada 2014 roku powód W. W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wystąpił z pozwem o zapłatę przeciwko pozwanej (...) S.A. w S., domagając się zasądzenia kwoty 4133,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 13 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że w dniu 12 grudnia 2012 roku miało miejsce zdarzenie drogowe w wyniku którego uszkodzony został należący do powoda samochód osobowy marki V. (...) o nr. rej. (...). Jak podał powód, pozwana przejęła pełną odpowiedzialność za wypłatę pełnego odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez sprawcę zdarzenia drogowego ubezpieczonego przez pozwaną w zakresie odpowiedzialności cywilnej. Powód zaznaczył, iż w dniu 10 stycznia 2013 roku pozwana poinformowała powoda, że w wyniku postępowania likwidacyjnego, pozwana przejęła odpowiedzialność za skutki kolizji i przyznała powodowi odszkodowanie o bezspornej wysokości 2372,58 złotych za naprawę pojazdu. Powód wskazał nadto, iż skorzystał z najmu pojazdu zastępczego, za co wystawiono mu fakturę w wysokości 5166 złotych. Pozwana miała jednak odmówić powodowi zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego, nie kwestionując wysokości tych kosztów, lecz jedynie długość okresu najmu. Jak wskazał powód, pozwana przyjęła odpowiedzialność za najem pojazdu jedynie przez okres 7 dni, zwracając jego koszty w tym zakresie. Wobec tego pełnomocnik powoda wezwał pozwaną do zapłaty dalszego odszkodowania. Powód, powołując się na pismo z dnia 31 stycznia 2014 roku wskazał, że pozwany odmówił zapłaty. Powód powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazując, iż nie kwestionuje się w nim obowiązku ubezpieczyciela do zwrotu

kosztów najmu pojazdu zastępczego do dnia przyjęcia przez niego odpowiedzialności za skutki wypadku, a nawet aż do dnia naprawy uszkodzonego pojazdu.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) S.A. w S., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwana nie kwestionowała zasady odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 12 grudnia 2012 roku. Zakwestionowała jednak fakt korzystania przez powoda z pojazdu zastępczego przez okres 35 dni. Pozwana wskazała, że w jej ocenie zasadnym jest zwrot powodowi kosztów wynajmu pojazdu za okres 7 dni, na które składają się 4 dni technologicznego czasu naprawy pojazdu, 2 dni na organizację naprawy oraz 2 dni na zlecenie naprawy. W oparciu o takie ustalenia pozwana wypłaciła z tego tytułu kwotę 1033,20 złotych. Pozwana podkreśliła, iż przez 30 dni warsztat nie podejmował się naprawy pojazdu czekając na przejęcie odpowiedzialności przez pozwaną, podczas gdy faktyczna naprawa trwała jedynie 4 dni. Zdaniem pozwanej wstrzymanie naprawy przez wskazany okres było niczym nieuzasadnione. Pozwana wskazała, że nie jest zobowiązana do ponoszenia wszelkich wydatków, a jedynie koniecznych i uzasadnionych, nadto pozostających w związku przyczynowym z zaistniałą szkodą

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 grudnia 2012 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący przedmiot własności W. W..

Sprawcą zdarzenia był inny uczestnik ruchu, który w dniu zdarzenia poruszał się pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w S..

/okoliczności bezsporne/

W dniu 12 grudnia 2012 roku W. W. zgłosił szkodę pozwanej. Od dnia podjęcia ostatniej czynności przez ubezpieczyciela w postaci oględzin pojazdu i oszacowania szkody zaistniał stan niepewności prawnej odnośnie przejęcia odpowiedzialności za szkodę przez pozwaną. Pozwana przejęła odpowiedzialność za skutki zdarzenia dopiero w dniu 10 stycznia 2013 roku. Do tego czasu nie rozpoczęto naprawy pojazdu, gdyż powód nie miał środków na opłacenie naprawy w sytuacji, gdyby ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania. W momencie poinformowania warsztatu (...) Sp. z o.o. przez pozwaną o przyznanej odszkodowaniu, warsztat przystąpił do naprawy.

/okoliczność bezsporna, a nadto zeznania świadka R. M. – k. 72-72v/

W toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, w dniu 10 stycznia 2013 roku ustalono, że koszty naprawy uszkodzonego pojazdu powoda wynoszą 2372,58 złotych. Kwota ustalonego odszkodowania została wypłacona W. W.. Po przedłożeniu stosownych faktur, pozwana zdecydowała w dniu 28 stycznia 2013 roku o dopłacie do odszkodowania, ustalając jego wysokość na łączną kwotę 2973,27 złotych.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowody: pismo pozwanej z dnia 10 stycznia 2013 roku – k.12, faktura VAT z dnia 15 stycznia 2013 roku – k. 11/, pismo pozwanej z dnia 28 stycznia 2013 roku – k. 13

W związku z uszkodzeniem pojazdu W. W. w kolizji z dnia 12 grudnia 2012 roku, poszkodowany wynajął od warsztatu (...) Sp. z o.o. pojazd zastępczy. Ostatecznie czasookres najmu tego pojazdu sięgnął 35 dni.

Stawka najmu pojazdu zastępczego wynosiła 120 złotych brutto za dobę. Łącznie z tytułu najmu pojazdu zastępczego, powód poniósł koszt w kwocie 5166 złotych. Pozwana uznała, iż zasadne było korzystanie przez powoda z samochodu zastępczego przez okres 7 dni, obejmujący 4 dni technologicznego czasu naprawy pojazdu, 2 dni na organizację naprawy oraz 2 dni na zlecenie naprawy. W oparciu o takie ustalenia pozwana dopłaciła do odszkodowania kwotę 1033,20 złotych. Powód odebrał samochód przed całkowitym ukończeniem naprawy, gdyż zależało mu na szybkim odzyskaniu pojazdu. Dopiero po dwóch tygodniach od odbioru uzupełniono pojazd o brakującą część.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowody: faktura z dnia 15 stycznia 2013 roku – k. 11, pismo pozwanej z dnia 28 stycznia 2013 roku – k. 13, karta przestoju z tytułu oczekiwania na oględziny – k.39, zeznania świadka R. M. – k. 72v/

Powód podjął czynności zmierzające do wyjaśnienia przyczyn braku objęcia odszkodowaniem pełnego okresu korzystania z samochodu zastępczego. Pismem z dnia 31 grudnia 2013 roku pełnomocnik powoda wezwał pozwaną do zapłaty odszkodowania w kwocie 4132,80 złotych. Pozwana odmówiła, powołując się na niezasadne przedłużenie czasu naprawy pojazdu.

/dowód: wydruk maila z dnia 29 stycznia 2013 roku – k. 14, wezwanie do zapłaty z dnia 31 grudnia 2013 roku – k. 15,16, pismo pozwanej z dnia 7 lutego 2014 roku – k. 17-17v/

Powyższy stan faktyczny został ustalony w części w oparciu o okoliczności bezsporne, natomiast w pozostałym zakresie Sąd oparł się na dowodach ze wskazanych wyżej dokumentów oraz dowodzie w postaci zeznań świadka R. M.. Zeznania świadka były bowiem logiczne i spójne, a okoliczności przez niego opisywane znajdowały potwierdzenie w dokumentach stanowiących dowód w niniejszej sprawie.

Sąd ocenił wskazane dowody jako wiarygodne. Także strony, zastępowane przez profesjonalnych pełnomocników, dowodów tych ostatecznie nie kwestionowały.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd pominął dowód z zeznań powoda albowiem nie stawiał się on bez usprawiedliwienia na rozprawie w dniu 2 czerwca 2015 roku.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawą odpowiedzialności pozwanej był przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152), który stanowi, iż z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Z przepisu art. 822 § 1 k.c. wynika jednoznacznie, iż co do zasady zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność w takim samym zakresie jak sprawca szkody.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do naprawienia szkody ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikała. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (porównaj: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 1957 roku, sygn. akt II CR 304/57, publ. OSN 1958/3/76, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1963 roku, sygn. akt III PO 31/63, publ. OSNCP 1964/7-8/128).

Jak wynika z treści przepisu art. 361 § 2 k.c., naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego przez poszkodowanego uszczerbku. Oznacza to z kolei, iż odpowiedzialność zobowiązanego nie jest ograniczona tylko do bezpośrednich następstw działania sprawcy kolizji, ale musi mieścić się w granicach normalnego związku przyczynowego. Zgodnie z utrwaloną już linią orzecniczą, zwrot kosztów pojazdu zastępczego pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z poniesioną przez poszkodowanego szkodą. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi bowiem szkodę majątkową (wyrok SN z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/2003). Podkreśla się również, iż normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia.

Między stronami nie były sporne okoliczności zdarzenia z dnia 12 grudnia 2012 roku, ani podstawy odpowiedzialności pozwanej za skutki tego zdarzenia. Kwestią sporną pozostawała natomiast wysokość należnego powodowi odszkodowania, które dotyczyło kosztów najmu pojazdu zastępczego, wynikających z okresu korzystania z tego pojazdu. Pozwana nie kwestionowała wysokości tej stawki, a jedynie czasookres najmu pojazdu zastępczego, powołując się na zbyt długie odwołanie naprawy uszkodzonego pojazdu powoda.

Sąd uznał, iż powód zasadnie domagał się zwrotu poniesionych przez niego kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego za cały okres 35 dni, przy zastosowaniu stawki najmu uwzględnionej na wystawionej na tę okoliczność fakturze VAT. Nie zasługują na uwzględnienie argumenty pozwanej, iż usprawiedliwionym okolicznościami okresem korzystania z pojazdu zastępczego był jedynie okres 7 dni. W toku niniejszej sprawy ustalono bowiem, iż pozwana zwlekała z przejściem odpowiedzialności za szkodę, czyniąc to z dniem 10 stycznia 2013 roku. Oczekiwanie przez powoda na przejście tej odpowiedzialności było zupełnie zrozumiałe. Powód nie mógł bowiem mieć pewności, iż pozwana pokryje koszty naprawy jego pojazdu, a co za tym idzie zachodziła konieczność wstrzymania naprawy do czasu decyzji pozwanej w tym przedmiocie. Natomiast już po poinformowaniu przez pozwaną o jej decyzji, naprawa rozpoczęła się niezwłocznie. Nie uszło uwadze Sądu, iż powód odebrał swój samochód przed całkowitym ukończeniem naprawy, tym samym dobrowolnie minimalizując koszty po stronie pozwanej. Należy też zauważyć, iż powód nie był obowiązany do poniesienia kosztów związanych z podstawieniem pojazdu zastępczego do warsztatu naprawczego, w którym dokonywana była naprawa uszkodzonego pojazdu poszkodowanego. Nie poniósł on też żadnych innych dodatkowych kosztów związanych z odbiorem pojazdu zastępczego z tego warsztatu, co zmniejszyło wysokość odpowiedzialności pozwanej. Z analizy rynku wynajmu samochodów wynika bowiem, że zazwyczaj dostarczenie pojazdu zastępczego do miejsca, w którym miał rozpocząć się jego najem oraz odbiór pojazdu powoduje powstanie po stronie wynajmującego – powoda dodatkowych kosztów. W niniejszej sprawie, jak wynika ze stanowiącej dowód faktury VAT, takie dodatkowe koszty nie powstały.

Mając na uwadze fakt, iż przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie pozwana wypłaciła na rzecz powoda z tytułu zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, udokumentowanych wystawioną przez niego fakturą VAT, kwotę 1033,20 złotych, zasądzeniu na rzecz powoda podlegała kwota 4133,80 złotych, której powód domagał się w swoim pozwie. Kwota ta została ustalona jako różnica między poniesionymi przez powoda kosztami wynajmu pojazdu zastępczego, tj. w wysokości 5166 złotych, a kwotą wypłaconą powodowi przez pozwaną.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152). W myśl powołanego przepisu art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jako, że na gruncie niniejszej sprawy powód zgłosił pozwanej żądanie zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego z dniem 2 stycznia 2014 roku (z tym dniem nastąpiło bowiem doręczenie pozwanej wystosowanego do niej wezwania do zapłaty), bieg wymagalności roszczenia rozpoczął się z dniem 13 stycznia 2014 roku. Należy podkreślić, że pozwana nie kwestionowała roszczenia odsetkowego powoda, zarówno co do samej zasady jak i terminu wymagalności roszczenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zasądzając je w całości na rzecz powoda od pozwanej, która przegrała spór. Na poniesione przez powoda koszty procesu, w łącznej wysokości 800,00 złotych, składały się: częściowa opłata stosunkowa od pozwu w kwocie 200,00 złotych oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 600,00 złotych, ustalone zgodnie z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Sąd nakazał również pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 7 złotych tytułem zwrotu części opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.

SSR Grzegorz Korfanty